

Solidaritat. Principi d'eficiència i eficàcia

written by Sebastià Sardiné | 17 de setembre de 2024

L'Onze de Setembre d'enguany ha reclamat unitat. S'albira una "Nova Renaixença", i cal que estiguem atents. Els vots hi són complets. Ens calen nous polítics, amb menys branques i més tronc per fer efectiva la República. En el mentrestant, les queixes autonòmiques contra el concert singular per a Catalunya les basen –com a excusa– en la manca de solidaritat dels catalans. I recordem que de moment el concert singular ha estat negociat però no executat.

La solidaritat perquè ho sigui, ha de complir tres requisits: ser voluntària, quantificada i temporitzada.

Voluntària no ho és. Tot el que recapta l'Estat i la Generalitat és per via coercitiva. Impostos com l'IVA, l'IRPF, impost de societats, taxes, preus públics, actes jurídics documentats, successions, transmissions patrimonials, plusvàlues, increment de patrimoni o "multes". Alguns d'aquests impostos en unes autonomies no es recapten, o es bonifiquen; en altres són de menor import. Catalunya està castigada a no rebre mai de Madrid les inversions i quantitats pressupostades. Altres autonomies, injustament i insolidària, reben molt més del que estableix la Llei de Pressupostos.

Els impostos no els paguem voluntàriament, per tant, la primera condició falla, i a sobre, aquestes autonomies que protesten per tot, sembren odis i impugnen amnisties, mentre continuen extorquant la gallina dels ous d'or, sense matar-la.

La solidaritat ha d'estar prèviament quantificada. Si hom vol ser solidari, ho ha de ser de manera que l'extorsió de l'Estat per la solidaritat imposada no ens faci anar coixos en recursos destinats a donar millors serveis als residents a Catalunya, quan aquí generem molt més PIB, i paguem molts més

impostos que la gran majoria d'autonomies ploraneres, on es conrea la cultura del poc esforç i es recull, en canvi, l'abundant collita del subsidi, del que en viuen moltes persones, amb engreixades administracions que no atenen els principis d'eficiència ni d'eficàcia, amb cap necessitat per a generar recursos, ni imposar impostos autonòmics mal vistos pels votants, d'aquí que els bonifiquin gairebé del tot. A Catalunya, extorsionar-la en més del 3% del seu PIB és empobrir-la i, el que és pitjor, segar-li les possibilitats de millorar, créixer i desenvolupar-se fins a ser –com seríem– una de les locomotores d'Europa, contribuent net, en cas que tinguéssim estat propi.

Temporalitat. La solidaritat amb les altres autonomies, i amb l'estat, ha de durar x temps. No *in aeternum*. Hom pot ser solidari amb el veí, amb el necessitat, durant un temps raonable, per tal que aquest, amb la nostra solidària ajuda, sumant-hi el seu esforç, es vagi refent i prosperant, fins que s'emancipi del tot. Ha de ser així per evitar la vagància, acomodar-se a aital ajut o subsidi, complementat potser amb treballs precaris, controlats o no, sumant tot plegat un mínim per anar tirant més o menys bé, segons el conformisme o ambició personal. Es pot beneficiar indirectament als ciutadans de les autonomies subsidiades si els municipis els cobren molt menys per l'IBI –el valor dels immobles és molt menor, amb revisions obsoletes–, o les autonomies, exonerant els residents de pagar l'impost de successions, de patrimoni o altres tributs que, amb els matisos que vulgueu, demostren que a Catalunya es paga comparativament molt més que a la resta d'autonomies, sense que cap dels beneficiats reclami un tracte igual per als catalans.

Reclamar que Catalunya sigui més solidària és un insult que les nostres autoritats toleren injustament quan no s'oposen a l'extorsió que patim, mani a Catalunya Junts, ERC, o PSOE, dic PSOE, no el Psc unionista abduït (bandera de l'estanc inclosa a Palau).

Vejam ara què diu Europa respecte de la gestió de la cosa pública. Quan vaig fer el mestratge en Dret i Comerç Internacionals a la Universitat de Barcelona, vàrem incidir en determinades definicions i principis. Un, el **Principi de Subsidiarietat**, serveix per a determinar quina administració de les tantes que ens manen, és la idònia per a ser més efectiva o més eficaç per a donar serveis als ciutadans.

Aquest principi ens diu, ras i curt: “És administració competent la que és més efectiva”. Sol ser més efectiva la més propera, és a dir, l'administració municipal, a la qual el nostre sistema no cuida, sinó que menysté, pagant-la malament i tard, no transferint-li competències, ni recursos per donar als convilatans els serveis que necessiten al lloc on resideixen i paguen llurs impostos. Oferir serveis bàsics lluny de casa és un cost afegit que paga l'usuari, quan ho hauria d'abonar l'administració o prestar aquests serveis a la mateixa localitat. També en el món rural, tan desatès. La Constitució espanyola diu que som ciutadans lliures, titulars tots dels mateixos drets. No és tal. Ens han devaluat de ciutadans a administrats, després, d'administrats a consumidors, i ara de consumidors a un simple algoritme en un avatar virtual a disposició del Sistema Global, gestionat des del núvol. Pura entelèquia.

Per no fer un curs de filosofia o retòrica, resumiré els conceptes d'eficiència i eficàcia, indicant allò que diuen els diccionaris.

Eficiència: Primera definició: Capacitat que té algú de disposar de determinats recursos, per a aconseguir un efecte o resultat determinat. Segona definició: Capacitat d'aconseguir els resultats desitjats amb el mínim possible de recursos. Una empresa obté els recursos dels socis, dels beneficis acumulats, d'inversors o de préstec, exigint-se-li eficiència i resultats. En canvi, l'administració, amb la promesa de donar-te a canvi no sabem quina qualitat ni quantitat de serveis, crea una llei i segons aquesta llei t'expropia amb

impostos part del sou i dels estalvis. Ningú li exigeix resultats. ¿Es planteja ser eficient el Poder Judicial o l'Administració Central, l'autonòmica, o la local? ¿Qui la controla? ¿On és l'efectivitat dels jutjats amb anys de retard en les seves resolucions? De fet, ningú controla la productivitat de polítics ni funcionaris. Pobre de tu, administrat, si no compleixes amb els teus pagaments! Caurà automàticament el constrenyiment usurari, més interessos legals i embargaran els teus recursos, si fa el cas. Si no hi estàs d'acord, espavila't a recórrer pagant advocats i procuradors. Els jutjats, gens eficients, trigaran anys a resoldre-ho.

Eficàcia: és la capacitat de cada hom (administració, empresa, individu) per a la consecució dels objectius prefixats, encara que no s'hagi fet un ús adequat dels recursos disponibles. L'objectiu dels polítics i de les llistes en la qüestionada democràcia representativa, és sortir elegit superant els adversaris. És igual com fer-ho, ni el que costa. I l'ètica? Observeu les picabaralles i crisis dels nostrats Junts, ERC, Cup i altres. ¿Quants militants de pagament tenen aquests partits? ¿Els seus escassos tants per cents de vots rebuts representen als votants totals o al cens electoral? No. Els votants que es fotin!, i és clar, el votant menystingut s'absté, vota en blanc o nul o canvia de partit radicalitzant-se.

Aquell mal gestionat 52% és ja història, com el 1r d'octubre del 2017. Els partits i polítics de les dues darreres legislatures ¿han estat eficients o eficaços? Tenen mil fronts oberts, amb expedients en tota mena de tribunals, amb infinitat de recursos pendents al TSJC, al TS, al TC, al TEDH, al TJUE, als quals cal afegir ara els de les autonomies al TC contra la llei d'amnistia. Centenars de lluitadors advocats, trigaran anys a veure el resultat de tot plegat. ¿Es eficaç, o efectiu, pertànyer a un estat com el que tenim, pel qual l'objectiu polític del govern de torn és prometre-ho tot per a

no donar-nos res, o molt poc –recursos de manteniment pidolats– deixant passar el temps, que tot ho cura, inclòs l'ansia independentista d'una autonomia díscola a la qual domesticar i assimilar? ¿És aquest l'actual autonomisme o l'el·líptic federalisme?

Tota la generació política del “procés” no ha estat, ni és, eficient ni eficaç. Han de plegar. Eficaç ho haurà de ser el poble transversal, l'Assemblea de Cànecs Electes o l'AMI, sí, en lloc d'afrontar mil problemes amb l'estat predecessor, segons dret, per JUSTA CAUSA, n'afronta només un, fer efectiva la República catalana independent. Proclamada, ens haurem d'abocar tots a defensar-la, ho farem amb força des de les nostres estructures, amb els vots que encara guardem, aquells vots transversals que ens reservem emprar, majoritàriament, quan decidim.

Ni l'administració central, ni l'autonomia de Catalunya, són eficaços ni efectius. Per això ens cal tenir estat propi, perquè sent el nostre territori més petit, amb menys gent, en aplicació del principi de subsidiarietat, com a administració més propera, puguem ser més eficaços, per ser alhora més efectius i solidaris amb els nostres conciutadans, també amb l'estat predecessor, mitjançant transferències voluntàries d'un màxim no superior al 3% del nostre PIB, lliurant-lo a la nova Europa dels pobles i les nacions, des d'on distribuir la nostra solidaritat, en millor forma, complir els requisits de la solidaritat ben entesa.

Amén.